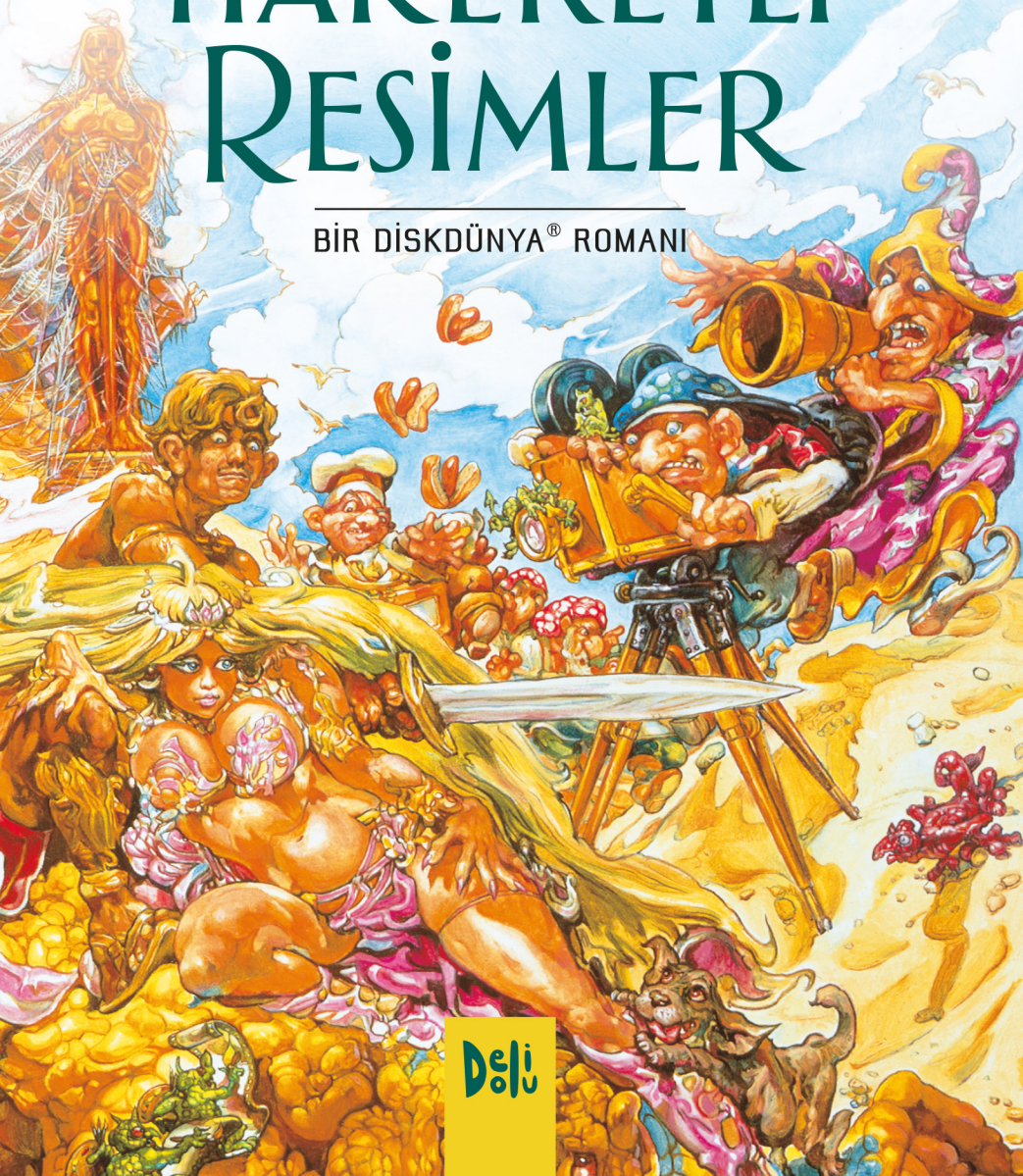

Terry Pratchett

HAREKETLİ RESİMLER

BİR DISKÜNYA® ROMANI

Delü

“Yalnızca rüyalarımızda tamamen özgürüz.
Diğer her an, bize maaş gerek.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere’de doğan Sör Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biri. Hayalgücü, Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş; kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett’in yarattığı DiskDünya evrenine ait, 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar var. Bunlar dışında; 2010 *İngiliz Yazarlar Ödülü* sahibi *Ulus* ile, çocuklara yönelik yazdığı *Johnny Maxwell* serisi de yazarın külliyatını süslüyor. Ayrıca DiskDünya’ya ait *Muhteşem Maurice* ve *Değişmiş Fareleri* ile 2001 yılında, İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan *Carnegie Madalyası*’nı da kazandı.

Kendisine dünya çapında şöhret getiren ve devasa bir hayran kitlesi kazandıran DiskDünya serisi, film ve dizilere; tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Pratchett’in eserleriyle sayısız ödül kazanmış olması yetmezmiş gibi, adına verilen bir de “ilk kitap ödülü” var.

Pterry, 2015 yılında ne yazık ki boyut değiştirerek hayranlarını ve yarattığı dünyayı öksüz bıraktı. Fakat bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de az değil. Büyünün gücüyle tabii.

Terry Pratchett, halen İngiltere’de ‘kitabı raflardan en çok araklanan yazarlar listesi’nde başı çekiyor.

www.terrypratchett.co.uk

HAREKETLİ RESİMLER

© 2016, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1990, Terry and Lyn Pratchett

İlk baskı 1990 yılında, İngiltere’de *Moving Pictures* adı ile Victor Gollancz Ltd tarafından Colin Smythe Ltd’nin katkılarıyla gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile anlaşmalı olarak Anatolialit Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Haziran 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-5060-87-9
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

HAREKETLİ
RESİMLER

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 10

Deli

İTHAF

Bu kitabı mümkün kılan bütün o harika
insanlara teşekkür etmek istiyorum.
Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.
Teşekkür ederim...

Izleyin...

Burası uzay. Bazen 'nihai sınır' da denir.

(Yalnız elbette, aslında *nihai* sınır diye bir şey olamaz, çünkü mantık gereği, sınır denilen şeyin ötesinde bir şey bulunması gerekir; dolayısıyla *nihai sınır* bir sınır olamaz ve illâ ki bir sınır olacaksa, buna 'sondan bir önceki sınır' denilebilir...)

Yıldız ışıltılarının arasında engin, siyah bir bulutsu asılı durur; içindeyse tanrıların çılgınlığı gibi pırıldayan kızıl bir dev...

Ve sonra bu pırlı dev bir gözün ışıltısına dönüşür; gözkapağı kırılırken ışıltı kararır, engin karanlık yüzgecini oynatır ve yıldız kaplumbağası Büyük A'Tuin boşlukta yüzerek geçer.

Sırtında dört dev fil vardır. Onların omuzlarındaysa buzlarla kaplı Merkez'inin oluşturduğu eksen üzerinde ihtişamla dönen, sularla çevrili, minik Güneş'inin altında pırıldayan Diskdünya uzanır: Dünya ve dünyaların aynası.

Neredeyse gerçekdişi.

Gerçeklik dijital değildir, var ya da yok diyemezsiniz; gerçeklik analogdur, *dereceleri* vardır. Şöyle de söyleyebiliriz: Gerçeklik, nesnelere sahip olduğu bir *nitelik*dir; yani sözcüğümlü,

ağırlığa sahip olmak gibi bir şeydir. Örneğin bazı insanlar da diğerlerinden *daha* gerçektir. Herhangi bir gezegende yalnızca beş yüz kadar *gerçek* insan olduğu hesaplanmıştır; beklenmedik bir biçimde birbirleriyle karşılaşp durmalarının sebebi budur.

İşte Diskdünya da olabildiğince gerçekdışı bir yerken, ancak *var olmasını* mümkün kılacak kadar gerçeklik sahibidir.

Ve ancak, başı gerçekten belada olacak kadar gerçektir.

Ankh-Morpark'un yaklaşık elli kilometre dönüşünde, Halka Deniz'in Kenar Okyanusu'na kavuştuğu bir yerde dalgalar; rüzgârın süpürdüğü, deniz otlarının sallandığı, tümsek ve çukurlarla kaplı küçük bir kumsalı gürleyerek dövüyordu.

Tepe'nin kendisi kilometrelerce uzaktan görülebiliyordu. Çok yüksek değildi ama kumsalda, ters dönmüş bir tekne ya da çok şanssız bir balina gibi yatıyordu ve çalılarla kaplıydı. Seçme şansı olsa yağmur buraya hiç yağmazdı. Ve rüzgâr, çevresindeki kum tümseklerini sürekli yeniden şekillendiriyor olsa da tepenin alçak zirvesinde her zaman, çınlayan bir sakinlik hâkimdi.

Burada yüzlerce yıldır, kumdan başka hiçbir şey değişmemişti.

Şimdiye dek.

Kumsalın uzun kıvrımının üstüne denizin sürüklediği odunlardan kaba bir kulübe inşa edilmişti. Gerçi onu 'inşa edilmiş' diye tanımlamak, çağlar boyunca kaba kulübe inşaatıyla meşgul olmuş yetenekli insanlara hakaret sayılırdı. Deniz bile, sadece odun parçalarını sürükleyip oraya yığsa daha iyi iş çıkarırdı.

Ve kulübenin içinde yaşlı bir adam az önce ölmüştü.

"Ah," dedi. Gözlerini açtı ve kulübenin içinde etrafına bakındı. Orayı son on yıldır bu kadar net görememişti.

Bacaklarını (olmasa bile bacaklarının *anısını*) kıyı otlarından yapılmış şiltesinden sarkıttı ve ayağa kalktı. Sonra dışarı, elmas kadar parlak sabaha çıktı. Ölü olmasına rağmen ayın cübbesinin hayaletsi imgesinin hâlâ üzerinde olduğunu görmek ilgisini çekti... Lekeli ve lime limeydi ama ilk zamanlarda koyu kırmızı, altın sırmalı, yani şatafatlı bir giysi olduğu hâlâ belliydi. Ya öldüğünüzde giysileriniz de sizinle ölüyor, diye düşündü, ya da belki sırf alışkanlık eseri, zihinsel olarak giyiniyorsunuz.

Alışkanlık onu kulübenin yanındaki odun yığınına götürdü. Fakat birkaç dal parçası toplamaya çalışınca elleri içlerinden geçti.

Bir küfür salladı.

Tam o anda, suyun kenarında durup denizi seyreden şekli fark etti. Şekil bir tırpana yaslanmıştı. Siyah cübbesi rüzgârda savruluyordu.

Adam aksayarak ona doğru yürümeye başladı; gerçi sonra ölü olduğunu hatırladı ve rahat, normal adımlarla devam etti. On yıllardır rahat adımlarla yürümemişti. Ne kadar kolay anımsadığını görünce şaşırdı.

Daha kara şekille aralarındaki mesafeyi yarılamadan, şekil onunla konuştu.

DECCAN RİBOBE?

“Benim.”

KAPININ SON KORUYUCUSU MU?

“Eh, sanırım öyleyim.”

Ölüm duraksadı.

ÖYLE MİSİN, DEĞİL MİSİN?

Deccan burnunu kaşdı ve bunu yapabilmesine şaşırdı. El-bette, diye düşündü sonra, kendi kendine dokunabiliyor olman gerek. Aksi halde un ufak olursun.

“*Teknik olarak,*” dedi, “Koruyucu’nun bir Yüksek Rahibe tarafından atanması gerekir. Ve bin senedir Yüksek Rahibe yok. Şey, ben de bunu benden önce burada yaşayan ihtiyar Tendo’dan öğrendim. Bir gün bana gelip, ‘Deccan,’ dedi, ‘sanırım ölüyorum, yani artık her şey tamamen sana kalmış, çünkü doğru düzgün *hatırlayan* kimse kalmazsa her şey yine olmaya başlar ve bunun ne demek olduğunu biliyorsun.’ Haklıydı. Yine de bu, doğru düzgün bir atama sayılmayabilir.”

Kum tepesine baktı.

“Yalnızca o ve ben vardık,” dedi. “Ve sonra... Holy Wood’u hatırlayan yalnızca ben kaldım. Ve şimdi de...” Elini ağzına götürdü.

“Ah, eyvah...” dedi.

EVET, dedi Ölüm.

Deccan Ribobe’un yüzünden panik geçtiğini söylemek yanlış olur, çünkü yüzü o anda metrelerce uzaktaydı ve sonunda espriyi anlamışçasına sırtıyordu. Fakat *ruhu* kesinlikle endişelenmişti.

“Bak, olay şu,” dedi telaşla, “yandaki koyda yaşayan balıkçılar dışında buraya kimse gelmez ve onlar da batıl inançları yüzünden balıkları bırakıp hemen kaçarlar. Bense ateşlerin sönmemesine izin vermemem ve ilahileri söylemem gerektiğinden, gidip kendime bir çırak bulamadım...”

EVET.

“...bu korkunç bir sorumluluk... işini yapabilen tek kişi olmak...”

EVET, dedi Ölüm.

“Şey... elbette bunu en iyi *sen* bilirsin...”

ÖYLE.

“...yani demek istediğim, bir gemi kazasıyla buraya sürüklenen birini ya da bir hazine avcısını falan bekliyordum. O zaman Tento'nun bana açıkladığı gibi ben de ona açıklayacaktım ve ilahileri öğretecektim ve böylece ölmeden önce her şeyi ayarlamış olacaktım...”

ÖYLE Mİ?

“Herhalde öyle bir şansım yoktur değil mi... hani ben...”

HAYIR.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Deccan umutsuzlukla.

Kıyıya vuran dalgalara baktı.

“Eskiden, binlerce sene önce, orada büyük bir şehir varmış,” dedi. “Denizin olduğu yerde. Fırtına çıktığında falan, deniznin altında eski tapınak çanlarının çaldığını hâlâ duyabiliyorsun.”

BİLİYORUM.

“Rüzgârlı gecelerde burada oturup dinlerdim. Çanları çalan onca ölü insanı hayal ederdim...”

ARTIK GİTMELİYİZ.

“İhtiyar Tento, o tepenin altında, insanlara bazı şeyler yaptırabilen bir şey olduğunu söylerdi. Kafalarına tuhaf hayaller falan sokarmış,” dedi Deccan, uzun adımlarla uzaklaşan şekli gönül-süzce takip ederek. “Ben hiç tuhaf hayaller görmedim.”

AMA SEN İLAHİ SÖYLÜYORDUN, dedi Ölüm. Parmaklarını şıklattı.

İlerideki bir at, seyrek kum otlarını yemeye çalışmayı bıraktı ve Ölüm'e doğru koştu. Deccan atın kumların üzerinde toynak izi bıraktığını görünce şaşırıldı. Kıvılcımlar ya da en azından erimiş taşlar beklenirdi o attan.

“Şey,” dedi, “söyler misin, ee... şimdi ne olacak?”

Ölüm söyledi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Deccan karamsarlıkla.

Alaş tepenin üzerinde bütün gece yanan ateş, küller saçarak yıkıldı. Ama birkaç köz hâlâ parlıyordu.

Kısa süre sonra onlar da sönecekti.

.....

...

..

.

Söndüler.

.

..

...

.....

Tüm gün boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra, kasvetli tepenin kenarındaki küçük çukurda birkaç kum tanesi aşağı kayd ve küçük bir delik belirdi.

Bir şey çıktı. Görünmez bir şey. Neşeli, bencil ve harika bir şey. Bir fikir kadar elle tutulmaz bir şey... ki gerçekten de öyleydi: çılgın bir fikir.

Insanoğlunun bildiği hiçbir takvimin ölçemeyeceği kadar eskiydi ve şu anda sahip olduğu şey, anılar ve ihtiyaçlardı. Başka zamanlardaki, başka evrenlerdeki hayatı hatırlıyordu. İnsanlara ihtiyaç duyuyordu.

Yıldızların önünde yükseldi, şekil değıştirdi, duman gibi kıvrıldı.

Ufukta ışıklar vardı.

O, ışıkları *severdi*.

Birkaç saniye onlara baktı; sonra görünmez bir ok gibi şehre doğru uzandı ve hızlanarak uzaklaştı.

Oyundan da hoşlanırdı...
Ve aradan haftalar geçti.

Bütün yolların Ankh-Morpork'a, yani Diskdünya'nın en büyük şehrine çıktığını söyleyen bir atasözü vardır.

Ya da en azından, bütün yolların Ankh-Morpork'a çıktığını söyleyen bir atasözü olduğu söylenir.

Ama bu yanlıştır. Bütün yollar Ankh-Morpork'tan çıkar ve bazen insanlar, o yollarda yanlış yöne yürür.

Şairler, Ankh-Morpork'u tasvir etmeye çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştır. Sadece kurnaz şairler, ona artık *bahane* bulmaya çalışmaktadır. Derler ki, "Eh, belki gerçekten kötü kokuyor, belki gerçekten aşırı kalabalık, belki gerçekten biraz Cehennem'i andırıyor (ateşleri söndürürseniz ve kızıları tutamayan inekleri bir sene boyunca oraya kapatırsanız iyice andırır Cehennem'i) ama itiraf etmelisiniz ki bu şehir tamamıyla kıpır kıpır, dinamik bir yaşamla dolu." Ve bu, şairler tarafından söylenmiş olsa da doğrudur. Ama şair olmayan insanlar, "Ee? N'olmuş?" derler. "Şilteler de yaşamla (yani bakterilerle ve mikroplarla) doludur ama kimse onlar için kaside yazmaz." Şehrin sakinleri de orada yaşamaktan nefret ederler ve iş sebebiyle ya da macera olsun diye veya daha büyük olasılıkla davasının zamanaşımı süresi dolana kadar oradan ayrılmak zorunda kalsalar da geri dönmeye can atarlar ki orada yaşamaktan nefret etmeye devam edebilsinler. Arabalarının arkasına 'Ankh-Morpork - Ya Tıksın Ya Terk Et' yazılı çıkartmalar yapıştırırlar. Ve şehre, malum meyveden esinlenerek 'Büyük Vahuni'* derler.

* Bu meyve yalnızca kâfir Howondaland'ın belli bölgelerinde yetişir. Altı metre uzunluğundadır, kulak kiri renginde dikenlerle kaplıdır ve feci derece bozuk karınca yemişi bir karıncayıyın gibi kokar.

Arada bir şehrin hükümdarlarından biri, sözde düşmanları dışarıda tutmak için Ankh-Morpork'un çevresine bir duvar inşa ettirir. Oysa Ankh-Morpork düşmanlardan korkmaz. Hatta harcayacak bol paraları olmaları koşuluyla, düşmanlara kucak bile açar.* Şehir sellerden, yangınlardan, işgal ordularından, devrimlerden ve ejderhalardan sonra bile ayakta kalmayı başarmıştır. (Kabul, bazen tesadüfen ama yine de kalmıştır.) Şehrin neşeli ve iflah olmaz ölçüde satın alınabilir ruhu, onu her şeye karşı korur...

...du.

Şimdiye dek.

Gümbür!

Patlama, pencereleri, kapıyı ve bacanın büyük kısmını yok etti.

Simyacılar Sokağı'nda beklenen türden bir şeydi bu. Hatta komşular patlamaları *tercih ederdi*, çünkü en azından onların ne oldukları belliydi ve kısa sürede olup biterdi. Sinsice üzerinize çöken kokulardan daha iyidiler.

Patlamalar manzaranın bir parçasıydı; daha doğrusu manzaranın kalanların.

Ve *bu* patlama, yerel uzmanların standartlarına göre bile oldukça iyiydi. Kabaran kara dumanın ortasında, sık sık göremediğiniz cinsten kıpkırmızı bir göbek vardı. Yarı erimiş tuğla par-

* Aslında Tüccarlar Loncası'nın yayınladığı ünlü *Bin Süpriz Şehri Ankh-Morpork'a Hoşgeldiniz* adlı broşürde artık 'Barbar Bir İstilacı mısınız?' başlıklı bir bölüm vardır; bu bölümde gece hayatı ve pazarda bulunabilecek folklorik eşyalar tanıtılır. 'Şehrin Stepelerinde' bölümünde ise güvenilir kısrak sütü ve yak pudingi bulunabilecek restoranların listesi verilir. Ve sivri miğferli sayısız vandal, buz gibi çadırlarına dönerken neden çok daha fakir göründüklerini ve yanlarında neden kötü dokunmuş birer hal, birer litre içilmesi imkânsız şarap ve hasır şapkalı mor eşek oyuncakları olduğunu merak eder durur.

çaları her zamankinden daha eriyikti. Bunlar düşünül­dü­ğün­de bu etkileyici bir patlamaydı.

Gümbür!

Patlamadan bir iki dakika sonra, eskiden kapının oldu­ğ­u de­lik­ten bir şekil fırladı. Şeklin saçları yoktu ve üzerinde kalan giy­si parçaları hâlâ yanıyordu.

Yıkımı seyretmeye gelmiş küçük kalabalığa sendeleyerek yaklaştı. Sonra, bir şeyler satma ihtimali olan her yerde belirebil­me gibi neredeyse büyülü bir yeteneği olan ve an itibarıyla sıcak­etli-börek-ve-ekmek-içi-sosis satan Zararına Dibbler'ın omzuna isli elini koydu.

“Bi... sözcük aryom,” dedi hülyalı, sersemlemiş bir sesle. “Di­limin ucunda.”

“Yanık?” diye tahminde bulundu Dibbler. Ama hemen sonra ticari sezgisi yerine geldi. “Böyle bir deneyimden sonra ihtiyacın olan şey,” diye ekledi, içinde sayısız defa geri dönüştürüldüğü için zekâ kazanmasına ramak kalmış organik çerçöpler bulunan hamur işleriyle dolu bir kutuyu uzatarak, “midende sıcak bir etli börek...”

“Yoyoyo. Yanık diil. Bi' şey keşfettiğinde sölediin bi' laf. Ba­rararak sokağa çıkarırsın ya,” dedi dumanları tüten şekil, telaşla. “Özel bi' kelime,” diye ekledi, is tabakasının altında alnını kı­rıştırarak.

Başka patlama yaşanmayacağı konusunda ikna oldu­ğ­u için üzülen kalabalık yanaştı. Bu da patlama kadar iyi çıkabilirdi.

“Evet, bu doğru,” dedi yaşlı bir adam, piposunu doldurarak. “Yangın! Yangın! diye bağırarak dışarı koşarsın.” Zaferle etrafına bakındı.

“O diil...”

“İmdat! nasıl? Ya da...”

“Hayır, adam haklı,” dedi, kafasında balık dolu bir sepet taşıyan kadın. “Özel bir sözcük vardı. Yabancı dilde.”

“Doğru, doğru,” dedi kadının yanındaki. “Bir şey keşfeden insanların kullandığı özel, yabancı bir sözcük. Yabancı herifin teki banyoda icat etmiş ya...”

“Eh,” dedi pipolu adam, simyacının için için yanan şapkasını kullanarak piposunu yakarken, “sırf banyo yaptılar diye bu şehirdeki insanların neden kâfir dilinde bir şeyler bağırarak koşturup durması gerektiğini *ben* anlamıyorum. Hem şuna baksanıza: Banyo yapmamış. Banyo yapmaya *ihtiyacı var*, evet; ama yapmamış işte. Neden yabancı dilden bir şeyler bağırarak koşmak istesin ki? Bizim de bağırılacak, son derece tatminkâr sözcüklerimiz var.”

“Ne gibi?” dedi Zararına Dibbler.

Pipolu adam duraksadı. “Şey,” dedi, “mesela... *bir şey keşfettim... ya da... yihhuu!* gibi...”

“Hayır, ben *Tsort'un* oralardaki herifi diyorum. Banyo yapmış ve aklına bir fikir gelmiş ve bağırarak sokağa fırlamış...”

“Ne bağırıyormuş?”

“Bilmem. Belki, ‘Bana bir havlu verin!’ diye bağırmıştır.”

“Bahse girerim, öyle bir şeyi *burada* deneyecek olsa kesin bağırır,” dedi Zarar neşeyle. “Şimdi baylar bayanlar, öyle ekmek arası sosislerim var ki...”

“Evreka,” dedi is kaplı adam, öne arkaya sallanarak.

“Ne olmuş ona?” dedi Zarar.

“Hayır, sözcük bu. *Evreka*.” Kararmış yüzüne endişeli bir sırtış yayıldı. “*Buldum* demek.”

“Neyi?” dedi Zarar.

“Onu. En azından *bulmuştum*. Okto-selüloz. İnanılmaz bir şey. Avucumun içindeydi. Ama ateşe fazla yaklaştırmışım,” dedi adam, beyin sarsıntısı geçirmekten kıl payı kurtulmuş birinin şaşkın sesiyle. “Çok önemli bi’ gerçek... not etmeliyim... *ısınmasına izin verme*. Çok önemli. Bu çok önemli gerçeği not etmeliyim...”

Sendeleyerek, duman tüten yıkıntıya döndü.

Dibbler uzaklaşan adamı izledi. “Acaba neden bahsediyordu?” dedi kendi kendine. Sonra omuzlarını silkti ve sesini yükseltti. “Etili börekler! Sıcak sosisler! Ekmek arası! O kadar taze ki daha domuz bile kaybolduklarını fark etmedi!”

Kumsaldaki tepeden gelen pırıltılı kıvrım kıvrım fikir, bütün bunları izledi. Onun orada olduğunu simyacı bilmiyordu. Onun tek bildiği, bugün olağanüstü yaratıcı olduğuydu.

Ve fikir şimdi, Dibbler’ın zihnini fark etmişti.

O türden zihinleri bilirdi. O türden zihinlere *bayılırdı*. Kâbusvari börekleri bile satabilen böyle bir zihin, düşleri de satabilirdi.

Dalışa geçti.

Çok uzaktaki bir tepede rüzgâr, soğuk gri külleri karıştırdı.

Tepenin aşağısında, iki kayanın arasında kalan bir boşlukta, cüce bir ardıc çalısının hayat mücadelesi verdiği yerde, kumlar hafif hafif akmaya başladı.

Gümbür!

Fazlasıyla zorlu bir sineği bağlamaya çalışmakta olan Görünmez Üniversite’nin yeni rektörü Mustrum Ridcully’nin masasına ince bir sıva tozu tabakası yağdı.

Rektör vitraylı pencereden dışarı baktı. Morpork'un üzerinde bir duman bulutu yükseliyordu.

“Veznedaar!”

Veznedar birkaç saniye sonra nefes nefese geldi. Yüksek sesler onu hep altüst ederdi. “Simyacılardı, Üstat,” diye nefes verdi.

“Bu hafta üçüncü oluyor. Lanet olasıca havai fişek tüccarları,” diye mırıldandı Rektör.

“Maalesef öyle Üstat,” dedi Veznedar.

“Ne yaptıklarını sanıyorlar!”

“Gerçekten bilemiyorum Üstat,” dedi Veznedar, sonunda doğru düzgün nefes almayı başararak. “Simya hiç ilgimi çekmemiştir. Baştan sona aşırı... aşırı...”

“Tehlikeli,” dedi Rektör kararlılıkla. “Bir sürü lanet şeyi karıştırıyorlar ve ‘Hey, bir damla da şu sarı şeyden eklemek ne olur?’ diyorlar ve sonra on beş gün kaşsız dolaşıyorlar.”

“Ben *kullanışsız* diyecektim,” dedi Veznedar. “Basitçe büyü yapmak varken her şeyi zor yoldan yapmaya çalışıyorlar.”

“Ben onların, simya taşını düşürmeye çalıştıklarını falan sanıyordum,” dedi Rektör. “Bana sorarsan, bir sürü lanet saçmalık. Her neyse. Ben gidiyorum.”

Rektör kıyın kıyın odadan kaçmaya çalışırken Veznedar bir deste kâğıdı telaşla ona doğru salladı.

“Gitmeden önce, Rektörüm,” dedi ümitsizlik içinde, “acaba birkaç evrak imzalamayı...”

“Şimdi olmaz be adam!” diye terslendi Rektör. “Gidip bir at hakkında görüşme yapmam lazım, tamam mı?”

“Tamam mı?”

“Tamam.”

Kapı kapandı.

Terry Pratchett

HAREKETLİ RESİMLER

*“Holy Wood’da büyü falan yok!” dedi Ginger.
“Bence var,” dedi Victor. “Farklı bir büyü. Onu hissettik.
Büyü, onu bulduğun yerdedir.”*

DiskDünya’da sayısız tür büyü vardır; büyü, DiskDünya’nın yapıtaşıdır. Fakat şimdi, Simyacıların elinde yepyeni, kıpır kıpır, *tıkır tıkır* bir büyü doğuyor...
Holy Wood büyüsü!

*“Burası farklı bir yer. İnsanlar burada farklı davranıyor.
Başka her yerde en önemli şeyler tanrılar, paralar ya da sığırlar falandır. Buradaysa en önemli şey, önemli olmak.”*

Çünkü *bu* büyü biraz tekinsiz; insanların içine giriyor, onları bambaşka şeylere dönüştürüyor. Harekete geçmek içinse sadece şu üç telkine bakıyor:
“Işıklar! Resim kutusu! Oyun!”

Serinin onuncu kitabı *Hareketli Resimler*, siyah-beyaz filmlerin, kılıçla dövüşen yiğitlerin, şehvetle yatan güzellerin ve konuşan köpeklerin, “Çılgına Dönmüş Bir Dünyada” geçen nostaljik, eğlenceli ve kinematografik macerası.

...üstelik bin tane fille birlikte!!!

[f](#) DiskDunyaTurkiye [e](#) diskdunya_tr [@](#) diskdunya

Delij

delidolu.com.tr
[f](https://www.facebook.com/delidolu) /delidolu

[@delidolukitap](https://www.instagram.com/delidolukitap)
[@delidolukitap](https://www.instagram.com/delidolukitap)

ISBN: 978-605-5060-87-9

9 786055 060879